

ΝΑ ΦΥΤΟΥΝ ΟΛΟΙ !!!

Η σημερινή εντεινόμενη καπιταλιστική κρίση —που είτε καταδικάζει σε θάνατο είτε οδηγεί σε σταδιακή εξαθλίωση δεκάδες εκατομμύρια ανθρώπους παγκοσμίως— δεν οφείλεται ούτε σε κάποιους «άπληστους» τραπεζίτες ούτε σε κάποια προσωρινή «δυσλειτουργία» του συστήματος όπως διατείνονται τα «παπαγαλάκια» του συστήματος. Είναι μια ακόμα εγγενής και αναπόφευκτη συστημική κρίση και πηγάζει από τους ίδιους τους — καθολικευμένους πλέον— θεσμούς του συστήματος δηλ. την οικονομία της αγοράς/ανάπτυξης και την αντιπροσωπευτική «δημοκρατία». Πρόκειται για μια βαθιά, εκτεταμένη και πολυδιάστατη κρίση που αφορά όχι μόνο το οικονομικό (αν και αυτό είναι καθοριστικό λόγω του χωρισμού της κοινωνίας από την οικονομία στο σημερινό σύστημα) αλλά και το πολιτικό, οικολογικό και κοινωνικό πεδίο. Όσον αφορά ιδιαίτερα στην οικονομική διάσταση της, η χρόνια οικονομική κρίση, με τα συνεχή σκαμπανεβάσματα που δημιούργησε η ανάδυση του συστήματος της καπιταλιστικής οικονομίας της αγοράς δύο περίπου αιώνες πριν, επιδεινώθηκε στην μεταπολεμική περίοδο με την άνοδο της νεοφιλελεύθερης καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης.

Στην περίοδο της νεοφιλελεύθερης καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης την οποία διανύουμε —περίοδο ανοιχτών και απελευθερωμένων αγορών κεφαλαίου, εμπορευμάτων και εργασίας— η οικονομική δραστηριότητα, η εργασία και η παραγωγή έχουν διαχωριστεί πλήρως από την κοινωνία κι έχουν πάψει να ικανοποιούν τις πραγματικές ανάγκες όλων των πολιτών. Η κοινωνικά ανεξέλεγκτη δυναμική της διεθνοποιημένης οικονομίας της αγοράς οδηγεί όχι μόνο σε πελώρια συγκέντρωση οικονομικής δύναμης, διεύρυνση της ανισοκατανομής εισοδήματος και μεγιστοποίηση της πόλωσης μεταξύ γεωγραφικού Βορρά και Νότου —που έχει δημιουργήσει ιστορικά η καπιταλιστική οικονομία αγοράς/ανάπτυξης— αλλά και στην επέκταση του νέου διπολισμού, δηλαδή του ανοίγματος μεταξύ κοινωνικο-οικονομικού «Νέου Βορρά» (εκείνοι που ωφελούνται από την παγκοσμιοποίηση είτε στον Βορρά είτε στον Νότο) και «Νέου Νότου» (η μεγάλη πλειοψηφία του παγκόσμιου πληθυσμού που έχει «χάσει το τραίνο»). Ο ανταγωνισμός ανάμεσα σε κολοσσιαίες πολυεθνικές επιχειρηματικές μονάδες οι οποίες αναδύθηκαν πριν 30 περίπου χρόνια ως η κύρια οικονομική μονάδα της νεοφιλελεύθερης καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης, αποτελεί την κινητήρια δύναμη του συστήματος. Η «αποτελεσματικότητα» που είναι απαραίτητη για την επιβίωση στις παγκόσμιες αγορές ορίζεται με εργαλειακά τεχνοοικονομικά κριτήρια και δεν λαμβάνει υπόψη ούτε τις ανάγκες της κοινωνίας ούτε τις δημοκρατικά εκφρασμένες ανάγκες και επιθυμίες αυτόνομων ανθρώπων.

Μέσα σε αυτό το θεσμικό πλαίσιο, η οικονομική διαδικασία αποκόπτεται εντελώς από κάθε έλεγχο των τοπικών και εθνικών κοινωνιών, η εργασία όπως και όλα τα μέσα παραγωγής γίνεται εμπόρευμα και οι περισσότεροι άνθρωποι μετατρέπονται από πολίτες σε υποτελείς-σκλάβους μιας ετερόνομης διεθνοποιημένης οικονομικής σφαίρας, στερημένοι από κάθε δυνατότητα να αποφασίζουν αυτοί το τι, για ποιον και με ποιον τρόπο θα το παράγουν. Οι ανάγκες μας, βασικές και μη, ικανοποιούνται μόνο στο βαθμό που το επιτρέπει η τσέπη μας και συνήθως με μια ποιότητα για την οποία δεν έχουμε αποφασίσει. Αυτό που γίνεται στην πράξη είναι ότι εξατομικεύομαστε σαν ακίνδυνοι «καταναλωτές» και ύστερα αθροίζομαστε σε εξειδικευμένες ομάδες στόχευσης με σκοπό να αγοράσουμε «αγαθά» που είτε έχουν προέλθει από μαζική εκμετάλλευση ανθρώπων και των παραγωγικών πόρων του πλανήτη με βάση τα συμφέροντα των ελίτ είτε δεν τα χρειαζόμαστε πραγματικά αφού δεν επιλέγουμε την παραγωγή τους. Σε μια οικονομία της αγοράς, δηλαδή, η παραγωγή και η κατανάλωση γίνεται αποκλειστικά με βάση «το πορτοφόλι» ενώ η τεράστια ανισότητα και η διεύρυνση της φτώχειας που τη συνοδεύει δεν είναι απλά το αποτέλεσμα της δυναμικής του συστήματος αλλά και η απαραίτητη προϋπόθεση για τη

διαίωνιση του, και οδηγεί επιταχυνόμενα στη συγκέντρωση δύναμης στα χέρια μιας, υπερεθνικής, πλέον, οικονομικής ελίτ.

Η ικανοποίηση των βασικών ανθρώπινων αναγκών δεν λογίζεται ως αυτό που πραγματικά είναι δηλαδή αυτονόητο ανθρώπινο δικαίωμα αλλά ως έμμεσο αποτέλεσμα της διαδικασίας της οικονομικής Ανάπτυξης, την οποία οι διαχειριστές του συστήματος θεωρούν ως δεδομένο ή τη στολίζουν με διάφορους επιθετικούς προσδιορισμούς («πράσινη Ανάπτυξη» κ.α.), τη στιγμή που είναι ακριβώς η οικονομία Ανάπτυξης και οι αντίστοιχες αξίες που έχουν οδηγήσει τον άνθρωπο και τη Φύση στην τεράστια οικονομική και οικολογική κρίση. Όμως η οικονομία Ανάπτυξης δεν είναι απλώς μια ιδεολογία που μπορούμε να την αλλάξουμε αρκεί ν' αλλάξουμε τις αξίες μας όπως υποστηρίζουν (αφελώς;) οι ρεφορμιστές οικολόγοι. Η οικονομία Ανάπτυξης είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα του συστήματος της οικονομίας της αγοράς, επομένως καμία «απο-ανάπτυξη» δεν είναι δυνατή μέσα στην οικονομία της αγοράς παρά τα παραμύθια των ρεφορμιστών.

Στο όνομα της επιβίωσης του συστήματος και της Ανάπτυξης, οι υπερεθνικές και τοπικές οικονομικές ελίτ απαλλάσσονται από τις όποιες «κοινωνικές» υποχρεώσεις τους (φοροαπαλλαγές, μείωση ασφαλιστικών εισφορών κ.λπ.), ενώ οι αδύναμοι υποβάλλονται καθημερινά σε όλο και πιο σκληρές οικονομικές θυσίες (65ωρο, αύξηση έμμεσης και άμεσης φορολογίας, καταπάτηση κεκτημένων εργασιακών δικαιωμάτων, εργασιακή ανασφάλεια, αύξηση συνταξιοδοτικών ορίων). Το οποιοδήποτε «εθνικό κράτος» (ή ό,τι έχει περισσέψει από αυτό με την σχεδόν ολοκληρωτική υποταγή της οικονομικής του αυτοδυναμίας) και πολύ περισσότερο το ελληνικό «κλεπτοκρατικό», ανήμπορο εκ των πραγμάτων να εφαρμόσει κοινωνικούς ελέγχους για την προστασία της κοινωνίας από τις ανεξέλεγκτες δυνάμεις της αγοράς, περιορίζεται μόνο στους απαραίτητους –για την εξομάλυνση του πλαισίου λειτουργίας της αγοράς– «ρυθμιστικούς» ελέγχους (για την αύξηση της προσφοράς και της «εξωστρέφειας» της ελληνικής οικονομίας) και υπό τις επιταγές της ΕΕ, διακηρύσσει πως τα ταμεία του είναι άδεια, επιβάλλει προγράμματα εκτεταμένης λιτότητας και εκποιεί την δημόσια περιουσία.

Βρισκόμαστε αντιμέτωποι με ένα σύστημα, και τις ελίτ που δρέπουν τους καρπούς του, που δικαιολογεί τις βαθιά ετερόνομες, αντικοινωνικές πολιτικές του με το παραμύθι της «ανάπτυξης» και της «ισχυρής οικονομίας» που τώρα κατέρρευσε εντελώς. Και όταν η αγορά αποτυγχάνει να εκπληρώσει τις ανεδαφικές προσδοκίες για ευημερία που σκόπιμα καλλιεργεί στον πολύ κόσμο (με τη βοήθεια των ετερόνομων θεσμών του συστήματος, σχολείο, ΜΜΕ κ.λπ.), όταν οι επιχειρηματικές «ατμομηχανές» της ανάπτυξης καταρρέουν και συντρίβονται από τα αδιέξοδα μιας οικονομικής κρίσης που όλο και χειροτερεύει, είναι ξανά οι εργαζόμενοι που υποχρεώνονται να κάνουν νέες υποχωρήσεις και να χρηματοδοτήσουν από τα δημόσια ταμεία την «ανάρρωση» των παρασιτικών αυτών οργανισμών, προκειμένου αυτοί να επιδοθούν εκ νέου σε μια μανιασμένη κούρσα για κερδοσκοπία σε βάρος του κοινωνικού συνόλου. Έτσι, στη σημερινή «πολιτικώς ορθή» ορολογία, οι κρίσεις μετατρέπονται σε «προβλήματα» τα οποία οι ειδικοί τεχνο-επιστήμονες μπορούν, κάτω από την πίεση της «κοινωνίας των πολιτών», να τα επιλύσουν με τις κατάλληλες μεθόδους. Τα καθεστωτικά ΜΜΕ και η ρεφορμιστική Αριστερά έχουν αποδυθεί σε μια συσκότιση των «συστημικών» αιτίων της σημερινής κρίσης και στη καλλιέργεια του εφησυχασμού ότι δήθεν με ατομικές ενέργειες και την πίεση των «κινημάτων», όπως αυτή εκφράζεται με ανώδυνες διαδηλώσεις, με τις δραστηριότητες των Μ.Κ.Ο., των βουλευτών της ρεφορμιστικής Αριστεράς κ.λπ., ή στην καλύτερη των περιπτώσεων με ουτοπικές προσδοκίες περί «ανατροπής και διάλυσης» της ΕΕ μέσα από ένα σοσιαλιστικό-αυτοδιαχειριστικό κίνημα που υποτίθεται θα ανακύψει ταυτόχρονα σε όλη την Ευρώπη, θα ξεπεράσουμε τις κρίσεις —οι οποίες στο μεταξύ επιδεινώνονται. Και αυτό «ξεχνώντας» τις τεράστιες διαφορές στις αντικειμενικές και υποκειμενικές συνθήκες των λαών μέσα στην ΕΕ, που επιβάλλουν άμεση έξοδο της κάθε χώρας από την ΕΕ.

Σήμερα, μόνο μια επαναστατική αλλαγή του συστήματος μπορεί ν' ανατρέψει τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση που τώρα, με την αρωγή των τέως σοσιαλδημοκρατών και την ανοχή της ρεφορμιστικής Αριστεράς, μετατρέπεται σε σοσιαλ-φιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση —δηλαδή μια ηπιότερη εκδοχή νεοφιλελευθερισμού. Ο λόγος είναι ότι ο καπιταλισμός έχει δημιουργήσει σήμερα τις αντικειμενικές συνθήκες που καθιστούν σχεδόν αδύνατη οποιαδήποτε ανατροπή της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης «από μέσα». Και αυτό, διότι «οι ανοικτές και απελευθερωμένες αγορές είναι αναγκαία συνθήκη για την ίδια την λειτουργία μιας διεθνοποιημένης οικονομίας της αγοράς που βασίζεται σε πολυεθνικές εταιρείες». Επομένως, **μόνο** αν τα κράτη ήταν διατεθειμένα να προχωρήσουν στην κατάργηση των ίδιων των πολυεθνικών επιχειρήσεων που ελέγχουν την παγκόσμια παραγωγή και το εμπόριο για να βάλουν τις αγορές κάτω από άμεσο κοινωνικό έλεγχο θα μπορούσε να θεμελιωθεί μια τέτοια αναστροφή. Άλλα τότε μιλάμε για **επαναστατική αλλαγή του συστήματος...**

Μια τέτοια καθολική ανατροπή που θα προκύψει από έναν **Επαναστατικό Μετασχηματισμό** θεσμών και αξιών «από τα κάτω» πρέπει να περιλάβει όλες τις σφαίρες της ανθρώπινης δραστηριότητας: **οικονομική, πολιτική, κοινωνική και οικολογική** με στόχο μια δημοκρατία που να εκτείνεται σε όλο το εύρος της κοινωνικής δραστηριότητας, δηλαδή μια πολιτική, οικονομική, κοινωνική και οικολογική δημοκρατία, εφόσον είναι φανερό ότι είναι η συγκέντρωση εξουσίας στα χέρια των ελίτ που έχει οδηγήσει στη σημερινή πολυδιάστατη κρίση. Η πολιτική ελίτ με την αρωγή των φερέφωνων της στα ΜΜΕ ήδη επιχειρεί την κλιμάκωση του κλίματος τρομοκρατίας και στα καθ' ημάς καταθέτει τα γνωστά σχέδια για τους «κουκουλοφόρους» και εποφθαλμιά το πανεπιστημιακό άσυλο επιδιώκοντας να κάμψει κάθε αντίσταση από τα πιο ενεργά κομμάτια του πληθυσμού, ενώ από την άλλη προκρίνει τη συνεχή τρομοκράτηση των οικονομικών μεταναστών, των συνδικαλιστών και εργαζομένων μέσω της “απρόσκοπτης” λειτουργίας της αγοράς, των ελαστικών σχέσεων εργασίας καθώς και των οικονομικών εκβιασμών κάθε είδους αλλά και τελευταία ακόμα και μέσω της έντασης χρήσης φυσικής βίας από το κράτος. Ενώ ταυτόχρονα δείχνει το «ανθρώπινο» πρόσωπο της με αστικές ελεημοσύνες και «γκαλά» πονόψυχων επιχειρηματιών και οικολόγων ή ρεφορμιστών-ΜΚΟ (όπως το συμβολικό σβήσιμο των φώτων και παρόμοια υποκριτικά καραγκιοζιλίκια) που προσπαθούν να πείσουν τους απελπισμένους λαούς ότι η οικολογική κρίση μπορεί να ξεπεραστεί αν καταλάβουμε «όλοι» τις ευθύνες μας, σαν να μας ρώτησε ποτέ κανένας για το τι, πως και για ποιον παράγεται που είναι η βασική αίτια της κρίσης!

Γι' αυτό λοιπόν είναι σήμερα αναγκαίο οι πολίτες να αυτο-οργανωθούμε σε ριζικά αποκεντρωμένους «δήμους», δηλαδή τις συνελεύσεις των πολιτών στο τοπικό επίπεδο, που σταδιακά θα συνομοσπονδιοποιούνται σε περιφερειακό, εθνικό και διεθνές επίπεδο και να ξεκινήσουμε την εγκαθίδρυση από σήμερα μιας δημοκρατίας στην «πράξη», μιας περιεκτικής δημοκρατίας.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ως αναπόσπαστο τμήμα μιας ΠΕΡΙΕΚΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Η πρόταση της **Περιεκτικής Δημοκρατίας** για μια **πραγματική οικονομική δημοκρατία** σημαίνει ότι οι πολίτες θα μπορούν να ελέγχουν την καθημερινότητα τους, **χωρίς αόρατες δυνάμεις της αγοράς, χωρίς κρατική γραφειοκρατία, χωρίς τραπεζίτες, κερδοσκόπους και καπιταλιστές, χωρίς κράτος και χωρίς χρήμα**. Σε μια τέτοια κοινωνία οι δήμοι, δηλαδή οι συνελεύσεις των πολιτών σε κάθε κοινότητα, θα παίρνουν όλες τις σημαντικές τοπικές πολιτικές και οικονομικές αποφάσεις, ενώ οι συνομοσπονδίες των δήμων σε περιφερειακό και εθνικό επίπεδο, δηλαδή οι συνελεύσεις των ανακλητών εντολοδόχων των δημοτικών συνελεύσεων, θα έπαιρναν αντίστοιχα τις σημαντικές περιφερειακές και εθνικές αποφάσεις. Έτσι, όλες οι «μακρό»-οικονομικές αποφάσεις για τη συνολική κατανομή των οικονομικών πόρων (επενδύσεις, εργασία,

παραγωγή, κατανάλωση, τεχνολογία κ.λπ.) παίρνονται από το σώμα των πολιτών συλλογικά και **χωρίς αντιπροσώπευση**, ενώ οι «μικρό»-οικονομικές αποφάσεις των παραγωγών και των καταναλωτών παίρνονται από τους ίδιους, μέσα από τη λειτουργία ειδικών «πιστωτικών καρτών», με βάση την γενική κατανομή των πόρων που καθορίζουν οι συνελεύσεις. Έτσι, εξασφαλίζεται και μια πραγματική ελευθερία επιλογής για όλους τους πολίτες, αντί για τη **ψευτο-ελευθερία επιλογής** του συστήματος της αγοράς, δηλαδή τόσο η συλλογική όσο και η ατομική οικονομική αυτονομία. Η ικανοποίηση όλων των βασικών αναγκών γίνεται με βάση τις συγκεκριμένες ανάγκες των πολιτών, ενώ η ικανοποίηση των μη βασικών αναγκών με βάση την καταβαλλόμενη προσπάθεια και τους διαθέσιμους πόρους. Η **τοπική αυτοδυναμία** που επιτυγχάνεται σε μια παρόμοια αποκεντρωμένη κοινωνία όχι μόνο εξασφαλίζει την πλήρη απασχόληση, αλλά και δημιουργεί τις θεσμικές και υποκειμενικές συνθήκες για την επαν-ενσωμάτωση της Κοινωνίας με τη Φύση, πέρα από την επαν-ενσωμάτωση της Πολιτείας στην Κοινωνία.

- **Συλλογική λήψη όλων των σημαντικών αποφάσεων από συνελεύσεις άμεσης δημοκρατίας** που συνέρχονται ανά Δήμο και συντονίζονται μεταξύ τους από επιτροπές (εξουσιοδοτημένων με ειδικές εντολές και όχι «αντιπροσώπων») σε τοπικό επίπεδο και σε περίπτωση συνομοσπονδίων παρομοίων δήμων, σε περιφερειακό, εθνικό, ή ακόμα και σε διηπειρωτικό επίπεδο.
- **Συλλογική ιδιοκτησία και έλεγχο των μέσων παραγωγής και διανομής** (που θα διαχειρίζονται οι δημοτικές επιχειρήσεις τις οποίες θα ελέγχουν οι δήμοι μαζί με τους εργαζόμενους σε αυτές) ώστε να ικανοποιούνται για όλους οι βασικές ανάγκες (σίτιση, στέγαση, ιατρική κάλυψη, εκπαίδευση, συγκοινωνίες, πλήρης κοινωνική πρόνοια για όλους τους πολίτες κ.λπ.).
- **Δημιουργία δημοτικών τραπεζών/δημοτικών πιστωτικών συνεταιρισμών** που θα λειτουργούν ως εκτελεστικά όργανα των συνελεύσεων σε ένα δημοτικοποιημένο τομέα, έξω από το σύστημα της οικονομίας της αγοράς και που σταδιακά θα αντικαταστήσουν τις σημερινές Τράπεζες και τους τραπεζίτες μαζί με τους κερδοσκόπους κ.λπ. που σήμερα λυμαίνονται το λαό.
- **Δημιουργία συστήματος προσωπικών πιστωτικών καρτών ή κουπονιών** που θα ελέγχουν οι δήμοι και τα οποία στην αρχή θα συμβιώνουν με το σημερινό χρήμα με στόχο να το αντικαταστήσουν πλήρως σε μια α-χρήματη και α-κρατική κοινωνία, ώστε να καλύπτουν όλες τις πραγματικές ανάγκες των πολιτών, χωρίς κρίσεις όπως η σημερινή που οδηγούν και σε άλλη ανεργία και φτώχεια.
- **Αυτοδιαχείριση στους τόπους δουλειάς και εκπαίδευσης (από τις εργατικές συνελεύσεις και συνελεύσεις διδασκόντων και διδασκόμενων) και κατάργηση των διακρίσεων** με βάση το φύλο, τη φυλή, την εθνικότητα ή την ταυτότητα.
- **Επανενσωμάτωση της κοινωνίας με τη φύση** μέσα από τη δημιουργία νέων θεσμών και συναφών αξιών που οδηγούν στην εξάλειψη όλων των δραστηριοτήτων που βλάπτουν το περιβάλλον και υποβαθμίζουν την ποιότητα ζωής.

**ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΧΩΡΙΣ ΣΥΣΤΗΜΙΚΗ ΒΙΑ,
ΕΙΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ, ΕΙΤΕ ΦΥΣΙΚΗ!**

ΔΙΚΤΥΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΕΚΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ | 2 ΑΠΡΙΛΗ 2009

www.inclusivedemocracy.org • www.inclusivedemocracy.org/pd
e-mail: peridimok@gmail.com